

Arrest

nr. 348 381 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat E. TOP verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 2 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende, werd op 26 februari 2020 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

1.2. Op 3 juni 2025 roept de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker wordt op 4 juli 2025 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord.

1.4. Op 14 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"U verklaart geboren te zijn te Tripoli, Libië, op (...) 1997. U heeft de Libische nationaliteit, bent Berber (Amazigh) en soennitisch moslim. U bent ongehuwd en u heeft geen kinderen. Sinds uw geboorte tot 2009 verbleef u samen met uw familie in Tripoli in de wijk Al Falah. Vervolgens verhuisde u samen met uw familie naar Kikla, wat ten zuiden ligt van Tripoli. Op 16 oktober 2012 vond er een aanval plaats waarbij u en uw gezin betrokken waren. U en uw familie werden beschoten, het hele huis werd belegerd, en uw vader werd gedood door de clan E. E. M.. Er was haat ten aanzien van uw vader omdat hij onder het regime van Khadaffi een officier was bij de speciale eenheden. Korte tijd nadien verhuisde u samen met uw moeder, twee zussen en broer opnieuw naar Tripoli, naar de wijk Al Buslim waar u verbleef tot aan uw vertrek. Een oom is op 21 oktober 2012 overleden.

Op heden verblijft uw familie in Tripoli.

Voor uw definitief vertrek heeft u Libië driemaal verlaten naar Tunesië. De eerste keer was in 2013 of 2014 toen u voor medische behandeling ongeveer een maand in Tunesië verbleef. In 2015 ging u met een vriend voor ongeveer tien à vijftien dagen naar Tunesië omwille van toeristische redenen. Hetzelfde deed u rond het einde van 2015 toen u met uw broer voor maximum een maand naar Tunesië ging, eveneens voor toeristische redenen.

Het was voor u de hel om in Libië te verblijven. Enerzijds omwille van wat er met uw vader was gebeurd. U geeft aan dat u, ongeveer in 2014, door de leden van de clan E. E. M. in een auto werd gesleurd. Hoewel ze gemaskerd waren herkende u hen aan hun stemmen. U werd vervloekt, geslagen en uit de wagen gegooid.

Daarna heeft u geen problemen meer gekend met de clan E. E. M.. U voelt evenwel aan, gezien de traditie dit vraagt, dat u de dood van uw vader dient te wreken.

Anderzijds was het de hel voor u om in Libië te verblijven omwille van de algemene veiligheidssituatie. U geeft aan dat iedereen wapens heeft, dat er geen rechtvaardigheid is. In 2016 werd u slachtoffer van een ontvoering door de militie Burki. U werd een maand vastgehouden door mannen met lange baarden. Er was geen reden voor uw ontvoering, u werd zonder meer vrijgelaten na een maand. Ongeveer twee maanden voor de ramadan in 2017 werd u tijdens het uitoefenen van uw job, toen u eieren leverde aan particulieren, beschoten. Een auto in de tegengestelde richting schoot op uw wagen, u had de indruk dat de bestuurder dronken was. U bent gebotst tegen het gemeentehuis, heeft uw auto en de goederen achtergelaten en u bent naar huis gevlucht.

In juni of juli 2017 heeft u Libië verlaten via de zee. Te midden van de zee werden jullie opgehaald door de Italiaanse politie. In totaal heeft u voor een periode van acht maanden in Italië verbleven. Vervolgens reisde u naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende, maar gezien de Dublinprocedure diende u terug naar Italië te gaan. Na een verblijf van zes maanden in Frankrijk reisde u door naar België waar u een paar maanden verbleef. U probeerde om vanuit België naar Groot-Brittannië te gaan. Aangezien u hier niet in slaagde, reisde u door naar Nederland waar u tevens een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook dit verzoek werd geweigerd omwille van uw vingerafdrukken in Italië. Na een verblijf van vier maanden in Nederland, kwam u opnieuw naar België. U wachtte ongeveer een twee tot drie maanden voor u een verzoek om internationale

bescherming indiende in België. U probeerde immers eerst naar Groot-Brittannië te gaan. Uiteindelijk diende u op 2 augustus 2018 in België uw verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Libië de algemene veiligheidssituatie.

U vreest bovendien dat u in Libië, vanuit de traditie, zal moeten overgaan tot bloedwraak omwille van de dood van uw vader.

Sinds uw vertrek uit Libië heeft u nog contact met uw moeder, het gaat goed met haar. In België volgde u taalcursussen en heeft u een relatie met een Belgische vrouw genaamd S..

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 27 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de Libische milities ten gevolge van de dood van uw vader. Gezien uw afkomst uit Libië wel geloofwaardig werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 24 juni 2021 werd u door de correctionele rechtbank van Antwerpen strafrechtelijk veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf (met uitstel voor vijf jaar) voor inbreuk op de drugswetgeving (verkoop van cannabis), alsook een geldboete van 1.000 EUR. U werd vervolgens op 2 maart 2023 opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot 18 maanden met uitstel gedurende 5 jaar met diverse probatievoorwaarden voor de inbreuk op de drugswetgeving (verkoop van cocaïne en heroïne), alsook een geldboete van 1.000 EUR. Die probatievoorwaarden werden ingetrokken nadat u op 29 augustus 2024 opnieuw veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden (diefstal door middel van braak, informaticabedrog, wapendracht – allemaal herhalingen), alsook een geldboete van 100 EUR.

Op basis van bovengenoemde veroordeling ontving het CGVS op 18 augustus 2021 een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin werd verzocht om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus en om u de gelegenheid te bieden te reageren op dit nieuwe element werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 4 juli 2025.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens het eerste interview op 24 februari 2020 volgende documenten neer: een kopie van uw geboorteakte, kopie van gezinsattest, uittreksel familieboekje,

een kopie van de overlijdensakte van uw vader, kopieën van medische attesten aangaande het incident waarbij uw vader het leven liet, kopieën van documenten in verband met het pensioen van uw vader en een kopie van overlijdensakte van uw oom. Met betrekking tot het gehoor op 4 juli 2025 legde u geen nieuwe documenten neer.

B. Motivering

U kreeg op 27 februari 2020 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie op dat moment bleek dat er in uw regio een reëel risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Ondanks het feit dat u een internationale beschermingsstatus werd toegekend blijkt duidelijk uit artikel 55/5 van de vreemdelingenwet dat de status van subsidiair beschermde in beginsel geen permanente status is en dat een onderdaan van een derde land onder bepaalde omstandigheden kan ophouden een subsidiair beschermde te zijn.

Dient hierbij opgemerkt te worden dat artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is "ingrijpend en niet-voorbijgaand" in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

In casu dient aldus te worden beoordeeld of er in Libië nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds maart 2022 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijke uitzonderlijke situatie in Libië. De beslissing om het beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Libië. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Libië al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie bv. RvV 7 oktober 2022, nr. 278 426; RvV 7 oktober 2022, nr 278 425; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 420; RvV 25 oktober 2022, nr. 279 435; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 422; RvV 26 oktober 2022, nr. 279 553). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds maart 2022 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit Libië de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft (zie infra), kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam en voldoende ingrijpend kan worden aangemerkt.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie de COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libie._veiligheidssituatie_20250710.pdf; Algemeen

Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsberichtlibie-van-september-2021>) blijkt dat er sinds de val van Muammar Qadhafi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid heerst waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 ondertekenden vertegenwoordigers van de Libyan Arab Armed Forces (LAAF), ook het Libyan National Army (LNA) genoemd, en de Government of National Accord (GNA) een staakt-het-vuren dat tot op heden grotendeels stand houdt. In maart 2021 werd een overgangsregering van nationale eenheid gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobruk, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef de LAAF onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld, zegde het HoR in Tobruk het vertrouwen in de nationale regering in Tripoli op en vormde op 1 maart 2022 zelf een nieuwe parallelle regering met de naam Government of National Stability (GNS) onder leiding van Fathi Bashagha. Tussen midden maart en eind augustus 2022 ondernam Bashagha verschillende pogingen om zijn parallelle regering in Tripoli te vestigen, hetgeen resulteerde in vier gewelddadige confrontaties tussen gewapende groepen gelieerd aan Abdul Hamid Dbeibah respectievelijk Bashagha. Bashagha werd op 16 mei 2023 vervangen door Osama Hamad. De politieke patstelling met twee rivaliserende regeringen en twee premiers die elkaars legitimiteit betwisten hield aan in 2025. De nationale verkiezingen die oorspronkelijk voor eind 2021 voorzien waren, zijn volgens de beschikbare landeninformatie voor onbepaalde tijd uitgesteld.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. Aan het einde van de verslagperiode van de COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025 controleert de GNU de hoofdstad Tripoli, het noordwesten en een gebied in het zuidwesten. Khalifa Haftar en zijn militaire coalitie LAAF hebben als enige gewapende groep controle over een volledige regio, met name het oosten, het centrum en delen van het zuiden van Libië. Inzake de controle over het zuiden van Libië is de beschikbare informatie minder eenduidig. Bronnen geven aan dat het zuiden grotendeels in handen is van Khalifa Haftar en de LAAF dan wel van militante lokale groepen en/of stammen.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, blijkt uit voornoemde landeninformatie dat er sinds het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021 sprake is van een significante verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Hoewel de veiligheidssituatie in heel Libië gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren grotendeels stand. In de periode van 8 augustus 2023 en 4 april 2025 rapporteerde UNSMIL (the United Nations Support Mission in Libya) slechts één geval van mogelijke schendingen, i.e. het incident waarbij het 101ste bataljon van de LNA de controle overnam van het militaire kamp Tindi dat voordien onder de controle stond van de commandant van de militaire regio Sabha en dus de GNU.

Eens in de zoveel tijd vinden plaatselijk en meestal kleinschalige gewapende clashes plaats. UNSMIL typeert de veiligheidssituatie in Libië aan de hand van termen als spanningen die al dan niet escaleren tot geweld, gewapende mobilisatie en gewapende clashes tussen diverse gewapende groepen. Deze clashes worden steeds gelinkt aan concurrerende belangen, onderlinge competitie voor politieke en territoriale invloed en/of controle over middelen.

Het aantal veiligheidsincidenten in de periode van januari 2023 tot juli 2025 is op een relatief laag niveau gebleven.

In desbetreffende periode heeft ACLED zo een 452 veiligheidsincidenten gecodeerd, met een verhoogd aantal slachtoffers in augustus 2023 en mei 2025 gelieerd aan gewapende confrontaties in enkele dichtbevolkte wijken van de hoofdstad Tripoli alsook in februari 2025 ten gevolge van clashes in het zuidelijke Qatrun. In navolging van de clashes van midden mei 2025 in Tripoli werd een bestand tussen de gewapende groepen afgekondigd dat bij de eindredactie van het veiligheidsrapport standhoudt. In de geraadpleegde periode zijn over het algemeen meer battles dan violence against civilians genoteerd, met uitzondering van de maanden april en november 2024 en maart en april 2025. Ten aanzien van 2023 werd in 2024 en 2025 een stijging van dodelijke slachtoffers vastgesteld. Van het totaal aantal dodelijke slachtoffers in de geraadpleegde periode valt 69 % (298 doden) bij battles, 28 % (123 doden) bij violence against civilians en 3 % (14 doden) bij explosions/remote violence. In een rapport van LCW (Libya Crimes Watch) worden in 2023 20 burgerslachtoffers genoteerd en voor 2024 16 doden en 16 gewonden. Volgens de VN vielen bij de gewapende confrontaties van midden mei 2025 in Tripoli 8 burgerslachtoffers, terwijl LCW minstens 10 doden en 10 gewonden heeft gedocumenteerd.

Het zwaartepunt van de geweldsincidenten en dodelijke slachtoffers ligt volgens meerdere bronnen alsook ACLED in het westen en voornamelijk het noordwesten aangezien het veiligheidslandschap daar meer versplinterd is. Vooral in de noordwestelijke governates Tripoli, az-Zawiya en an-Nuqat al-Khams werden de

meeste incidenten vastgesteld. Tussen 1 januari 2023 en 4 juli 2025 registreert ACLED in de governate Tripoli 130 veiligheidsincidenten met 184 dodelijke slachtoffers (strijders en burgers), waarvan 71 battles met 154 dodelijke slachtoffers. Zowel in de oostelijke regio Cyrenaica als in de zuidelijke regio Fezzan bleef het geweldsniveau tijdens de verslagperiode zeer laag en vonden er geen grootschalige gevechten of clashes plaats. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van dodelijke slachtoffers.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in februari 2024 dat er 40.179 ontheemden als gevolg van de overstromingen door storm Daniel ("flood IDP's") en 107.203 ontheemden als gevolg van eerdere gewapende conflicten ("long-term IDP's") in Libië waren (zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, van mei 2024, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutions-report-may-2024?close=true>). Gedurende de verslagperiode heeft IOM in heel Libië geen nieuwe ontheemding omwille van aanhoudende gewapende vijandelijkheden gerapporteerd. Meer dan 726.000 Libiërs werden geïdentificeerd als teruggekeerd naar hun regio van herkomst, i.e. een stijging van meer dan 20.000 personen ten aanzien van augustus 2023 (zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, van augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutions-report-august-2023>). De meeste teruggekeerde Libiërs bevinden zich in Benghazi, Tripoli en Aljara.

96 % van de ontheemden keerden terug naar hun regio van herkomst omwille van een verbeterde veiligheidssituatie aldaar.

Volledigheidshalve wijst de Commissaris-generaal er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming.

Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en volatiel is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In het licht van de gewijzigde (veiligheids)situatie in uw regio werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud 4 juli 2025 de mogelijkheid geboden om eventuele redenen voor het behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus kenbaar te maken.

Wat betreft de argumenten voor het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus haalt u aan dat de situatie nog steeds onveilig is door het regime en de stammen. U haalt daarnaast aan dat uw vader door hen werd gedood en dat u riskeert geïdentificeerd te worden omwille van uw achternaam. Wat betreft de veiligheidssituatie wordt verwezen naar bovenstaande paragrafen, waaruit genoegzaam blijkt dat deze in positieve zin is geëvolueerd, in die mate dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw vader wordt eerst en vooral opgemerkt dat deze vrees door het CGVS al ongeloofwaardig werd bevonden, u ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het louter herhalen van bedrieglijke asielmotieven kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat uw familie (inclusief uw broer M.) zich momenteel nog steeds in Tripoli bevinden, en dat u verklaart dat het goed gaat met hen. Dit bevestigt eens te meer dat aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht.

Het CGVS ziet dan ook geen redenen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van deze status. Er zijn gelet op bovenstaande vaststellingen evenmin elementen voorhanden waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker, die in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

3. Beoordeling van de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing genomen wordt, luidt als volgt:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

De bedoelde verandering in omstandigheden is ingrijpend en niet-voorbijgaand wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, worden geacht duurzaam te zijn weggenomen (naar analogie HvJ 2 maart 2010, C-175/08, *Salahadin Abdulla e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland*).

3.2 Verzoeker werd, bij beslissing van de commissaris-generaal van 26 februari 2020, de vluchtelingenstatus geweigerd, doch de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie op dat moment bleek dat er in verzoekers regio een reël risico bestond van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat gezien verzoekers afkomst uit die regio, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reël binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig werden geacht, hem de status van subsidiaire bescherming werd toegekend.

Middels de thans bestreden beslissing heft de commissaris-generaal de op 26 februari 2020 aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op en dit op grond van het hierboven aangehaalde artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt gemotiveerd dat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker deze status werd verleend niet langer bestaan en dat deze bijgevolg wordt opgeheven, waarbij uitvoerig wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Libië en op de door verzoeker aangehaalde argumenten die zijn terugkeer naar Libië in de weg zouden staan.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan verzoeker initieel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reël risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reël risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt op pertinente wijze als volgt onderbouwd:

"Dienaangaande dient vooreerst opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal sinds maart 2022 van oordeel is dat er geen sprake meer is van een dergelijke uitzonderlijke situatie in Libië. De beslissing om het

beleid aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw. te wijzigen was gestoeld op een grondige analyse van nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Libië. Op basis van de beschikbare informatie kwam de Commissaris-generaal tot de conclusie dat de duidelijke verbetering in de veiligheidssituatie in Libië al enige tijd van kracht was, en dat er geen indicaties waren dat de situatie in de nabije toekomst zou verslechteren. Deze wijziging in omstandigheden kon dan ook als voldoende duurzaam worden bestempeld, wat de beleidswijziging rechtvaardigde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze beoordeling sindsdien meermaals bevestigd (zie bv. RvV 7 oktober 2022, nr. 278 426; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 425; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 420; RvV 25 oktober 2022, nr. 279 435; RvV 7 oktober 2022, nr. 278 422; RvV 26 oktober 2022, nr. 279 553). Uit het gegeven dat het CGVS al sinds maart 2022 van oordeel is dat er geen reden meer bestaat om aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit Libië de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet; dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd wordt; en dat deze beoordeling nog steeds overeind blijft (zie infra), kan worden afgeleid dat de beslissing om in uw hoofde over te gaan tot de opheffing van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus geen overhaaste, doch wel een redelijke beslissing betreft, juist omdat de wijziging in de omstandigheden op grond waarvan u de status werd toegekend al enige tijd van kracht is en bijgevolg als voldoende duurzaam en voldoende ingrijpend kan worden aangemerkt.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie de COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libie_veiligheidssituatie_20250710.pdf; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsbericht-libie-februari-2023>; en Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsberichtlibie-van-september-2021>) blijkt dat er sinds de val van Muammar Qadhafi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid heerst waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 ondertekenden vertegenwoordigers van de Libyan Arab Armed Forces (LAAF), ook het Libyan National Army (LNA) genoemd, en de Government of National Accord (GNA) een staakt-het-vuren dat tot op heden grotendeels stand houdt. In maart 2021 werd een overgangsregering van nationale eenheid gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobruk, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef de LAAF onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld, zegde het HoR in Tobruk het vertrouwen in de nationale regering in Tripoli op en vormde op 1 maart 2022 zelf een nieuwe parallelle regering met de naam Government of National Stability (GNS) onder leiding van Fathi Bashagha. Tussen midden maart en eind augustus 2022 ondernam Bashagha verschillende pogingen om zijn parallelle regering in Tripoli te vestigen, hetgeen resulteerde in vier gewelddadige confrontaties tussen gewapende groepen gelieerd aan Abdul Hamid Dbeibah respectievelijk Bashagha. Bashagha werd op 16 mei 2023 vervangen door Osama Hamad. De politieke patstelling met twee rivaliserende regeringen en twee premiers die elkaars legitimiteit betwisten hield aan in 2025. De nationale verkiezingen die oorspronkelijk voor eind 2021 voorzien waren, zijn volgens de beschikbare landeninformatie voor onbepaalde tijd uitgesteld.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. Aan het einde van de verslagperiode van de COI Focus Libië – Veiligheidssituatie van 10 juli 2025 controleert de GNU de hoofdstad Tripoli, het noordwesten en een gebied in het zuidwesten. Khalifa Haftar en zijn militaire coalitie LAAF hebben als enige gewapende groep controle over een volledige regio, met name het oosten, het centrum en delen van het zuiden van Libië. Inzake de controle over het zuiden van Libië is de beschikbare informatie minder eenduidig. Bronnen geven aan dat het zuiden grotendeels in handen is van Khalifa Haftar en de LAAF dan wel van militante lokale groepen en/of stammen.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, blijkt uit voornoemde landeninformatie dat er sinds het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021 sprake is van een significante verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Hoewel de veiligheidssituatie in heel Libië gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren grotendeels stand. In de periode van 8 augustus 2023 en 4 april 2025 rapporteerde UNSMIL (the United Nations Support Mission in Libya) slechts één geval van mogelijke schendingen, i.e. het incident waarbij het 101ste bataljon van de LNA de controle overnam van het militaire kamp Tindi dat voordien onder de controle stond van de commandant van de militaire regio Sabha en dus de GNU.

Eens in de zoveel tijd vinden plaatselijk en meestal kleinschalige gewapende clashes plaats. UNSMIL typeert de veiligheidssituatie in Libië aan de hand van termen als spanningen die al dan niet escaleren tot geweld, gewapende mobilisatie en gewapende clashes tussen diverse gewapende groepen. Deze clashes worden

steeds gelinkt aan concurrerende belangen, onderlinge competitie voor politieke en territoriale invloed en/of controle over middelen.

Het aantal veiligheidsincidenten in de periode van januari 2023 tot juli 2025 is op een relatief laag niveau gebleven.

In desbetreffende periode heeft ACLED zo een 452 veiligheidsincidenten gecodeerd, met een verhoogd aantal slachtoffers in augustus 2023 en mei 2025 gelieerd aan gewapende confrontaties in enkele dichtbevolkte wijken van de hoofdstad Tripoli alsook in februari 2025 ten gevolge van clashes in het zuidelijke Qatrun. In navolging van de clashes van midden mei 2025 in Tripoli werd een bestand tussen de gewapende groepen afgekondigd dat bij de eindredactie van het veiligheidsrapport standhoudt. In de geraadpleegde periode zijn over het algemeen meer battles dan violence against civilians genoteerd, met uitzondering van de maanden april en november 2024 en maart en april 2025. Ten aanzien van 2023 werd in 2024 en 2025 een stijging van dodelijke slachtoffers vastgesteld. Van het totaal aantal dodelijke slachtoffers in de geraadpleegde periode valt 69 % (298 doden) bij battles, 28 % (123 doden) bij violence against civilians en 3 % (14 doden) bij explosions/remote violence. In een rapport van LCW (Libya Crimes Watch) worden in 2023 20 burgerslachtoffers genoteerd en voor 2024 16 doden en 16 gewonden. Volgens de VN vielen bij de gewapende confrontaties van midden mei 2025 in Tripoli 8 burgerslachtoffers, terwijl LCW minstens 10 doden en 10 gewonden heeft gedocumenteerd.

Het zwaartepunt van de gewelddadigheden en dodelijke slachtoffers ligt volgens meerdere bronnen alsook ACLED in het westen en voornamelijk het noordwesten aangezien het veiligheidslandschap daar meer versplinterd is. Vooral in de noordwestelijke governates Tripoli, az-Zawiya en an-Nuqat al-Khams werden de meeste incidenten vastgesteld. Tussen 1 januari 2023 en 4 juli 2025 registreert ACLED in de governate Tripoli 130 veiligheidsincidenten met 184 dodelijke slachtoffers (strijders en burgers), waarvan 71 battles met 154 dodelijke slachtoffers. Zowel in de oostelijke regio Cyrenaica als in de zuidelijke regio Fezzan bleef het geweldsniveau tijdens de verslagperiode zeer laag en vonden er geen grootschalige gevechten of clashes plaats. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van dodelijke slachtoffers.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in februari 2024 dat er 40.179 ontheemden als gevolg van de overstromingen door storm Daniel ("flood IDP's") en 107.203 ontheemden als gevolg van eerdere gewapende conflicten ("long-term IDP's") in Libië waren (zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, van mei 2024, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutions-report-may-2024?close=true>). Gedurende de verslagperiode heeft IOM in heel Libië geen nieuwe ontheemding omwille van aanhoudende gewapende vijandelijkheden gerapporteerd. Meer dan 726.000 Libiërs werden geïdentificeerd als teruggekeerd naar hun regio van herkomst, i.e. een stijging van meer dan 20.000 personen ten aanzien van augustus 2023 (zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, van augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutions-report-august-2023>). De meeste teruggekeerde Libiërs bevinden zich in Benghazi, Tripoli en Aljara.

96 % van de ontheemden keerden terug naar hun regio van herkomst omwille van een verbeterde veiligheidssituatie aldaar.

Volledigheidshalve wijst de Commissaris-generaal er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming.

Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en volatiel is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt de Commissaris-generaal over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe tot een andere appreciatie te komen.

Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de terecht vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en volatiel is en meent dat uit algemene informatie blijkt dat de situatie in Libië, die wordt gekenmerkt door willekeurige detentie, marteling en mensenrechtenschendingen, instabiel en chaotisch blijft, maar deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. Dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is en er ten gevolge van de conflicten in Libië nog steeds slachtoffers vallen, wordt niet betwist, maar dit heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat het geweldsniveau in Libië dermate hoog is dat verzoekers loutere aanwezigheid aldaar leidt tot een nood aan internationale bescherming. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers is gedaald, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie waaraan verzoeker refereert. Verzoeker benadrukt de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is, maar nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat er geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Waar verzoeker nog verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies bedoeld is voor Belgische burgers die naar Libië willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van beschermingsverzoeken van personen die de Libische nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken en die de Raad trekt.

De door verzoeker aangehaalde informatie is aldus onvoldoende om de conclusie te ontkrachten dat uit de algemene informatie niet blijkt dat burgers in Libië louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*" niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a)* en *b)* van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker maakt geenszins gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Wat betreft verzoekers argumenten voor het behoud van zijn beschermingsstatuut waaronder de onveilige situatie door het regime en de stammen en het profiel van zijn vader, treedt de Raad volgende terecht overwegingen in de bestreden beslissing bij:

“Wat betreft de veiligheidssituatie wordt verwezen naar bovenstaande paragrafen, waaruit genoegzaam blijkt dat deze in positieve zin is geëvolueerd, in die mate dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. Wat betreft uw verklaringen met betrekking tot uw vader wordt eerst en vooral opgemerkt dat deze vrees door het CGVS al ongeloofwaardig werd bevonden, u ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Het louter herhalen van bedrieglijke asielmotieven kan de geloofwaardigheid ervan niet herstellen. Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat uw familie (inclusief uw broer M.) zich momenteel nog steeds in Tripoli bevinden, en dat u verklaart dat het goed gaat met hen. Dit bevestigt eens te meer dat aan uw beweerde vrees geen geloof kan worden gehecht.

Het CGVS ziet dan ook geen redenen die het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen”.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij de zoon is van een officier bij de speciale eenheden onder het regime van Khadaffi waardoor hij een individueel risicoprofiel heeft waardoor het CGVS volgens hem onvoldoende rekening houdt, te meer gelet op meldingen van represailles, detentie en zelfs buitengerechterlijke executies tegen voormalige regimeleden sinds de val van Khadaffi. Verzoeker brengt met dergelijk betoog waarin hij volhardt in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas geenszins valabele elementen bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten te meer verzoeker geenszins betwist noch weerlegt dat zijn familie zich momenteel nog steeds in Tripoli bevindt en hij verklaarde dat het goed gaat met hen (persoonlijk onderhoud van 4 juli 2025, p. 4).

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet met recht besluiten tot de opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.4. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De subsidiaire beschermingsstatus wordt opgeheven overeenkomstig artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU